

tidsfrister absolutte. En absolut tidsgrænse ville naturlig ramme varetægtsfængslinger i meget alvorlige straffesager og ville således bl.a. kunne føre til løsladelse i alvorlige straffesager kort tid før hovedforhandlingen, hvor dette kan forekomme stødende eller medføre vanskeligheder for den videre gennemførelse af straffesagen. Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig de synspunkter, som særligt er anført af politiets og anklagemyndighedens repræsentanter i udvalget om, hvordan den foreslåede mulighed for i særlige tilfælde at fravige fristerne for varetægtsfængsling bør anvendes i praksis.

På den anførte baggrund er lovforslaget udformet i overensstemmelse med flertallets lovudkast.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 10 (forslag til retsplejelovens § 768 a), og bemærkningerne hertil.

5.5.2. Krav til anklagemyndighedens anmodning om varetægtsfængsling

5.5.2.1. Udvalget finder, at et krav om en skriftlig begrundelse for anklagemyndighedens anmodninger om fortsat varetægtsfængsling i en straffesag ikke blot vil sikre en nøje stillingtagen i anklagemyndigheden til nødvendigheden af fortsat fængsling, men også vil give et mere hensigtsmæssigt udgangspunkt for den samlede sagsstyring, der kan virke i retning af at begrænse den samlede varetægtsfængslings længde. Begrundelsen vil således bl.a. give bedre grundlag for forsvarerens og rettens stillingtagen til spørgsmålet om fortsat fængsling samt overvejelser om eventuel anteciperet bevisførelse, iværksættelse af oplysnings- eller forberedelsesskridt og eventuelt forhåndsberømmelse.

Udvalget foreslår på den baggrund, at det i retsplejeloven fastsættes, at anklagemyndighedens anmodning om fortsat varetægtsfængsling skal fremsættes skriftligt over for retten, og at anmodningen skal angive den eller de fængslingsbestemmelser, som anklagemyndigheden påberåber sig, de faktiske omstændigheder, hvorpå anmodningen støttes, og de væsentligste efterforskningsskridt mv., som forventes foretaget.

Anmodningen skal ikke nødvendigvis udformes i en særskilt skrivelse, men kan indeholdes i en rapport, herunder eventuelt i en såkaldt forlængerrapport. Anmodningen og begrundelsen herfor kan udformes kortfattet, ofte i nogle få linjer. Den skal alene indeholde den eller de påberåbte fængslingsbestemmelser ved angivelse af den eller de relevante bestemmelser samt en kort angivelse af de hovedomstændigheder, der udgør grundlaget for anmodningen om fortsat fængsling. Hvis der foregår efterforskning mv., skal

der endvidere kort angives de væsentligste efterforskningsskridt eller undersøgelsesskridt, som påregnes foretaget i den periode, hvor fængslingen søges forlænget. Det bør i øvrigt så vidt muligt angives, hvornår tiltalespørgsmålet kan ventes afgjort.

Med hensyn til anklagemyndighedens første anmodning om varetægtsfængsling (grundlovsforhøret) bemærker udvalget, at grundlaget for fængslingsanmodningen i disse tilfælde i praksis ofte først foreligger helt klart på baggrund af det, som kommer frem under grundlovsforhøret. På denne baggrund og under hensyn til ressourceudnyttelsen hos politiet og anklagemyndigheden finder udvalget, at der ikke bør fastsættes krav om skriftlighed i forbindelse med grundlovsforhøret.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 147-149.

5.5.2.2. Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets overvejelser og forslag om at indføre et skriftlighedskrav for anklagemyndighedens anmodninger om fortsat varetægtsfængsling, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 6 (forslag til retsplejelovens § 764, stk. 1), og bemærkningerne hertil.

5.5.3. Rettens kendelse om varetægtsfængsling

5.5.3.1. Udvalget anfører, at velbegrundede kendelser om varetægtsfængsling er af meget stor betydning for den sigtedes retssikkerhed. Herved får sigtede det fornødne grundlag for at vurdere, hvorvidt der er grundlag for at kære den afsagte fængslingskendelse, og velbegrundede kendelser giver sagens parter (sigtede og dennes forsvarer samt anklagemyndigheden) det bedste grundlag for tilrettelæggelsen af det videre arbejde med sagen. Velbegrundede kendelser har desuden værdi for den overordnede rets behandling af sagen ved kæremål.

På den baggrund finder udvalget, at der for det første kan være anledning til at ændre reglen om kendelser om varetægtsfængsling efter § 762, stk. 1, nr. 3 (risiko for påvirkning af efterforskningen mv.), således at de væsentligste af de eventuelle efterforskningsskridt, som forventes foretaget inden for fristen for varetægtsfængslingen, skal anføres i kendelsen så længe, der fortsat efterforskes i sagen.

For det andet finder udvalget, at der i givet fald bør ske en skærpelse af begrundelseskravet i kendelser om fortsat varetægtsfængsling ud over de tidsfrister, som er indeholdt i flertallets forslag til ny bestemmelse i retsplejelovens § 768 a, jf. pkt. 5.5.1.2. ovenfor. Det